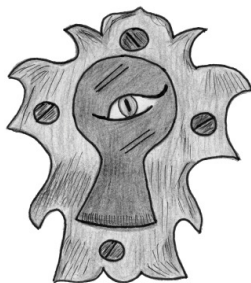

Danijel Jovanović

GOSPODINOVA KUĆA

Ilustracije: Danijel Jovanović

Otvorena knjiga

Beograd, 2020.

Copyright © za ovo izdanje Otvorena knjiga

Za sve moje prijatelje -
prošle, sadašnje i buduće.
Za one koji su izbledeli
i za one koji nikada neće.

Na svoj dvanaesti rođendan, Nil je sedeo okružen rodbinom, dok je majka hiljaditi put pokušavala da mu namesti frizuru za slikanje. Nil je imao neposlušnu tamnu kosu, koja je vrlo često vodila neki potpuno samostalan život. Ta reč – neposlušnost, stalno se vezivala za Nila, iako dečak nije mogao da razume zašto. Kao da je on bio kriv što su dečaci u privatnoj školi bili snobovi,

pa je ponekad morao da ih nauči pameti. Nije bio kriv ni što njegova mlađa rođaka nema pojma da vozi bicikl, pa je slomila ruku kad ju je pustio niz ulicu. Setio se dugog telefonskog razgovora koji je vodio sa ocem nakon tog događaja, pa se nelagodno promeškoltio u stolici. Mrzeo je virtuelne pridike. Nikad nije imao strpljenja da ih sasluša do kraja. Kako bi neko uopšte mogao ozbiljno da shvati nešto što mu se govori kroz žicu?

Majka je jednom rukom pokušavala da mu obriše mrlju sa obraza, iako je Nil bio siguran da se dobro umio tog jutra, a drugom je gurkala ogromnu tortu, koja je pretela da mu padne u kri-lo. Svećice na njoj treperile su poput svitaca koje je jednom prilikom krišom gledao nakon što se sa balkona uzverao na drvo u komšijinom dvorištu. Majka bi poludela kada bi znala da je to uradio. Nekada se ponašala kao da je on još uvek beba, a onda bi u drugim prilikama od njega očekivala da se ponaša kao odrasla osoba. Davno je prestao da pokušava da razume svoje roditelje. Na njihovom primeru je zaključio da su odrasli bili neka čudna sorta ljudi.

– Konačno! – vrisnu baka sa njegove leve strane.

Držala je visoko podignut telefon, a na širokom ekranu se pojavio Nilov otac. Kao i uvek, preko ispeglanog odela, nosio je čvrsto vezanu kravatu. Bio je toliko uredan da se dečaku na trenutak učinilo da gleda u umetničku sliku, a ne u živu osobu koja ume da priča i da se smeje. Mada, kada malo bolje razmisli, nije ni mogao da se seti kada je poslednji put video oca da se nasmejao.

– Dete samo što nije ugasilo svećice – nastavi baka, gurajući ekran Nilu ispred nosa. – Jedva smo te dobili!

– Zdravo, delijo – reče otac. – Žao mi je što ne mogu da stignem danas. Znaš i sam da ova putovanja mogu da potraju. Da li se dobro provodiš?

Nil samo slegnu ramenima. Sa druge strane stola posmatrala ga je gomila iskeženih lica

koja su pripadala tetkama, stričevima, babama, dedama i daljim rođacima. Bilo je tu i nekoliko maminih prijateljica koje su s vremena na vreme neprimetno gledale u svoje satove. (Ili su bar one mislile da je taj njihov potez prošao nezapaženo.) Nil ih je sve rešetao oštrim pogledom preko svećica. Kada su počeli da pevaju rođendansku pesmu, stvarno je poželeo da obori tortu sebi u krilo. Onda bi imao izgovor da odjuri u sobu, da skine ovo smešno odelo u koje ga je majka uvukla i da se skloni od neprestanog blickanja telefona. Nije razumeo tu opsesiju slikanjem koju su odrasli posedovali. Onda je pomislio na sve sate pridikovanja koji bi usledili nakon tog postupka, pa je odustao od namere da bilo šta obori. Poželeo je da se iskezi, ali se umesto toga samo grubo nasmejao. Imitirao je klovna koga je video u nekoj strašnoj skrivenoj kameri na internetu. Nadao se da će se svi uplašiti kada kasnije budu gledali te slike i da će odlučiti da više ne dolaze na njegove rođendane.

– Gde su deca? – upita otac sa telefona nakon što je Nil jednim dahom pogasio sve svećice

i dobio gromoglasan aplauz, kao da je pobedio na školskom krosu.

– Nije želeo da pozove školske drugare – reče majka. – Čak sam mu i pozivnice pripremila.

– Zato što su smarači – protestovao je Nil. – Dovoljno mi je što moram svakog dana da ih gledam u školi. Osim toga, želeo sam da pozovem...

Nil ućuta. Dosetio se da ovo nikako ne bi bio pravi trenutak da pominje svog najboljeg prijatelja. Majka se iz nekog razloga pretvarala da Niko nije postojao. Nil je sumnjao da to ima neke veze sa tim što je Niko stalno bio na ulici i što mu garderoba nije uvek bila baš najčistija. Kao da je to ikome bilo važno. Za Nila je Niko bio zabavniji od svih dečaka iz njegove škole. Bio je drugačiji.

Jedini razlog zbog kog je Nil uopšte voleo sopstveni rođendan bila je činjenica da je on označavao početak prolećnog raspusta. Sutradan je ustao sa osmehom na licu. Protutnjao je kroz kuću, preskočio brojne, još uvek neotpakovane,

poklone i smazao doručak što je brže mogao. Nije imao vremena za gubljenje.

– Trebalo bi da jedeš sporije – rekla je Runa.

Runa je bila njihova kućna pomoćnica otkako je Nil znao za sebe. Činilo mu se da je sa njom prvi put progovorio smislene rečenice. Iako joj je svakodnevno zadavao glavobolje, bio je siguran da ga je volela.

– Znaš da se majka ljuti kada jedeš brzo – dodala je.

– Onda neka majka jede sporo – rekao je Nil, zakoljutavši očima. – Nemojte me tražiti danas, organizujem rat u sobi. Biće gadno! – dodao je pre nego što je otrčao nazad na sprat.

Nil je ovaj raspust iščekivao sa nestrpljenjem. Još pre mesec dana se dogovorio sa Nikom da idu u istraživanje. Niko mu je pričao kako je stalno išao u šumu i kako je sretao zečeve, lisice, ptice, a jednom je čak video i pravog pravcatog jazavca. Kada je Nil pitao majku da poseti šumu, ona se prestravila. Nije ga ispuštala iz vida danima. Sumjao je da je čak potplatila i Runu da ga špijunira. Zato je morao da se pretvara da je